

Allengs zwond zijn opgeruimde stemming; angstige korzeligheid kwam er voor in de plaats.

De dingen waren zoo heel anders geloopt, dan hij zich had voorgesteld. Het speet hem geen enkel woord te hebben gezegd over die correspondentie. De inhoud der brieven was misschien, of zekerlijk, onschuldig genoeg geweest; maar Siria scheen te onderstellen, of te weten, dat hij — Blank — van de geheele zaak onkundig werd gehouden en dus bleef er iets zeer indelicaats in zijn schrijven.

Die officier was toch een zonderlinge man!

Twee generatie's!

Zouden deze woorden werkelijk aangeven, waarom hij zich telkens zoo verbaasde over Siria's redeneeringen? Bestond er inderdaad een nieuw geslacht, dat anders dacht, anders gevoelde, anders wenschte en niet maar een hoopje schreeuwers en geurmakers, die de aandacht zochten te trekken door excentriciteiten en sensiblerie? —

Siria hield van de eerste en de laatste droppels; maar voor hem zou dit wel juist omgekeerd zijn Waarom?

In zooverre hij niet wispelturig was en van kalme, blijvende genietingen hield, kon hij zich bij die uitspraak neerleggen; maar overigens ja, wat zou Siria er overigens mee bedoelen? —

Hij vatte 't niet recht.

's Mans kamer was even vol met snuisterijen als Emma's boudoir.

Vreemd, dat zoo'n officier geen wapentropen bezat. Zoo'n decoratie hoorde bij het vak evengoed als de uniform en als de typige qualiteiten.

Daarentegen hield hij er wel rood licht op na.

Dus had Emma het hare op zijn aansporing genomen.

Siria had haar nooit zijn gevoelens geopenbaard en toch Zelfs zijn smaak had zij overgenomen!

Blank begreep niet, hoe een getrouwde vrouw zóódanig onder den invloed kon komen van een anderen man.

En hoe minder pogingen Siria hiertoe had aangewend, hoe veelbetekender, ja, hoe ergerlijker het immers werd, dat zij!

Lag niet reeds daarin een gebrek aan plichtbesef, iets immoreels?

Bewees het niet, dat Emma nooit in waarheid zijn vrouw was geweest, het wezen, waaraan hij zich verbonden waande, evenals in één lichaam hoofd en hart?

Hij had daar vroeger nooit zoo over nagedacht; maar

„Een vrouw, die u heeft leeren achten en gevoelt, wat zij u verschuldigd is.”

Wat beduiden die mooie, al te mooie woorden? — Waren zij diplomatiek gekozen om aan te duiden, dat Emma wel achting, wel dankbaarheid; maar geen genegenheid, geen liefde voor haar man kon gevoelen?

Kon?

Waren andere mannen dan zóó veel beter, zóó veel liever?

Wat viel er dan toch op hem aan te merken?